

מ"ת 8903/11/17 - מדינת ישראל נגד דודו טלבי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 8903-11-17 מדינת ישראל נ' טלבי(עציר)

לפני המבקשת:	כבוד השופט יוסי טופף
נגד המשיב:	מדינת ישראל ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי) דודו טלבי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ניר רוטנברג

החלטה

לפניי בקשה מטעם המשיב להורות על שחרורו על אתר מהמעצר, עוד בטרם תידון שאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום או עילות מעצר, היות ולשיטתו בית משפט השלום בתל אביב עצר אותו בניגוד לדין למשך חמישה ימים, מכוח סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), לצורך הגשת כתב האישום.

כתב האישום והבקשה למעצר עד לתום ההליכים

1. ביום 5.11.2017 הוגש לבית משפט זה כתב אישום נגד המשיב, המייחס לו את העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") יחד עם סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ז-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**"); ייצור, הכנה והפקת סמים מסוכנים לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים; החזקת סם שלא לצריכה עצמית בצוותא לפי סעיף 7(א)+7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים; החזקת כלים המשמשים להכנת סם מסוכן בצוותא לפי סעיף 10 רישא לפקודת הסמים המסוכנים.

2. לפי כתב האישום, בקצירת האומר, המשיב חבר לאחרים, אשר הקימו בשטח חקלאי שנשכר על ידי אחד מהם, חממה ובתוכה ציוד ואמצעים לגידול, הפקה והכנה של סם מסוכן מסוג קנבוס. נטען כי בתקופה הרלוונטית, המשיב ואחרים גידלו באותו השטח שתילי סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 91.05 ק"ג נטו (לא כולל שורשי השתילים). למשיב יוחס קשירת קשר עם אותם אחרים לגדל, להפיק, להכין ולהחזיק סם מסוכן מסוג

קנבוס; גידול, הפקת, הכנת והחזקת סם מסוכן מסוג קנבוס; וכן החזקת כלים המשמשים לגידול, הפקה והכנה של סם מסוכן מסוג קנבוס, ללא היתר כדין.

3. ביום 5.11.2017, בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה לבית משפט זה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. במסגרת הבקשה נטען לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ועילת מעצר סטטוטורית בשל מסוכנות לאור המיוחס לו, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים.

בקשת המשיב לשחרורו על אתר

4. כאמור בפתיח, המשיב עתר לשחרורו המידי, עוד בטרם יידרש בית המשפט לדון בשאלות קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. ב"כ המשיב מסר כי בתחילה נעצר המשיב ביום 11.10.2017, ולמחרת, ביום 12.10.2017, הוא הובא להארכת מעצרו בבית המשפט השלום בתל אביב, אשר הורה על שחרורו. ביום 13.10.2017 נידון עניינו של המשיב במסגרת ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי, אשר הורה על המשך מעצרו של המשיב עד ליום 15.10.2017. בהמשך הוארך מעצרו עד ליום 17.10.2017, ולאחר מכן הוארך מעצרו שוב עד ליום 24.10.2017. ביום 24.10.2017 שוחרר המשיב בהסכמה. נטען כי ביום 31.10.2017 בשעה 11:00 עוכב המשיב על ידי המשטרה, וביום 1.11.2017 הוגשה נגדו בקשה להארכת מעצר והצהרת תובע ובית המשפט השלום בתל אביב האריך את מעצרו עד ליום 5.11.2017, שאז הוגשו נגד המשיב כתב האישום ובקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

על בסיס האמור טען ב"כ המשיב כי מעצרו של המשיב אינו חוקי ונוגד את הפסיקה הנוהגת, שכן מעצר מכוח הצהרת תובע הינו "מעצר גישור", והוא נועד אך לחשודים ששוהים במעצר והחקירה בעניינם הסתיימה. נטען כי הצהרת התובע בעניינו של המשיב הוגשה לבית המשפט בשעה שכבר היה משוחרר ועל כן שגה בית משפט השלום משהורה על מעצרו למשך 5 ימים, לצורך הגשת כתב האישום ובקשה לעצרו עד לתום ההליכים. כתוצאה מכך, לשיטת המשיב, מעצרו אינו חוקי ונפגעה זכותו לקיים שימוע לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

לאור האמור, עתר המשיב לשחרורו המידי, ללא קשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר.

5. מנגד, המשיבה סברה כי דין הבקשה להידחות. נטען כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית איתנה כנגד המשיב וכי לא נפל כל פגם בהליך מעצרו. נטען כי המשיב נעצר ביום 11.10.2017 יחד עם שאר המעורבים, וביום 24.10.2017 שוחרר בתנאי מעצר בית. ביום 31.10.2017 עוכב המשיב לחקירה במשטרה ולאחר מכן נעצר בשנית לפי החלטת קצין ממונה בתחנת המשטרה, להבדיל מעיכוב כטענת המשיב, וכל זאת לאחר שהתווספו ראיות מהותיות חדשות, שחזקו את החשדות נגדו. לפיכך, המשיב הובא לבית המשפט להארכת מעצרו, בהיותו

עצור, ולכן לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט השלום, אשר הורה על הארכת המעצר למשך 5 ימים נוספים, לשם הגשת כתב אישום ובקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

דין ומסקנות

6. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ובחנתי את חומר החקירה שנאסף בעניינו של המשיב, באתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, כך שאין הצדקה להורות על שחרור המשיב בשלב מקדמי זה, בטרם נדונו שאלות קיומן של ראיות לכאורה, עילות מעצר וחלופות שחרור, ככל שיידרש.

7. סעיף 17(ד) לחוק המעצרים, שכותרתו: **"מעצר לפני הגשת כתב אישום"**, קובע כלהלן: **"נעצר אדם וחקירתו נסתיימה, ישוחרר מהמעצר, ואולם אם הצהיר תובע כי עומדים להגיש כתב אישום נגדו ושוכנע בית המשפט, כי יש עילה לכאורה לבקש את מעצרו עד תום ההליכים, רשאי שופט להאריך את המעצר, מטעם זה, לתקופה שלא תעלה על 5 ימים, בכפוף להוראות סעיף קטן (ב)".**

"הצהרת תובע" כמשמעותה בסעיף 17(ב) בחוק המעצרים נמצאת אם כן על "קו התפר" שבין סיום החקירה המשטרתית לבין השלב שבו מועבר החומר לעיונו של תובע לשם הכנת כתב האישום והגשתו. היא נועדה לגשר על פני פער של ימים ספורים, ונדרשת מקום שבו החקירה הסתיימה אך התביעה זקוקה לעד 5 ימים נוספים לשם הערכת טיב הראיות וגיבוש עמדתה הסופית בדבר המשך ההליך הפלילי והגשת כתב אישום. נוכח שהחקירה הסתיימה ותכלית המעצר רק לגשר על פער הימים עד להגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים, הרי שמעצר בשלב זה מותנה בקיומה של עילת מעצר עד תום ההליכים וכן בסיס ראיתי לכאורי המתאים לשלב שכזה.

8. לכאורה, חשוד שלא היה עצור קודם לכן, אין להורות על מעצר גישור בעניינו, שהרי מעצר שכזה נועד למנוע שחרור חשוד שנעצר, לפרק זמן שלא יעלה על 5 ימים, על אף שחקירתו נסתיימה, ככל שהתובע הצהיר כי יש כוונה להגיש נגדו כתב אישום, ומתקיימים כל יתר התנאים שבסעיף 17(ד) לחוק המעצרים.

9. ברם, לא כך הוא המקרה שלפניי. ודוק, המשיב נעצר ביום 11.10.2017 לצורך חקירת החשדות נגדו, ולימים שוחרר בתנאים מגבילים. בצהרי יום 31.10.2017 עוכב לחקירה ולאחר מכן נעצר בהוראת קצין משטרה. למחרת, ביום 1.11.2017, הובא המשיב לבית המשפט השלום בתל אביב להארכת מעצרו מכוח סעיף 17(ד) לחוק המעצרים.

וכך קבע בית משפט השלום בתל אביב (כב' השופטת רות פוזננסקי כץ) בדיון שהתקיים בעניינו של המשיב (מ"י 546-11-17):

"לבית המשפט הוגשה היום הצהרת תובע הכוללת בקשה ל-5 ימים מעצר נוכח כוונת הפרקליטות להגיש כנגד החשוד כתב אישום. החשוד נעצר מלכתחילה בחשד לעברות של גידול סם, החזקת סם שלא לצריכה עצמית וקשירת קשר לפשע.

כאשר החקירה לא התקדמה, ביקשה המשטרה להורות על שחרורו של החשוד בתנאים מגבילים, וכך אכן קרה. ואולם, משהתקבל תוצר ראיתי של בדיקת תקשורת, לצד חומרי חקירה נוספים שהוצגו בפניי, פנתה המשטרה אל הפרקליטות וזו ציידה אותה בהצהרת תובע. בנסיבות האמורות, משהונח בפניי חשד סביר מספיק לשלב זה, כמו גם לאור עילות המעצר והצהרת תובע, מצאתי להיעתר לבקשה ולהאריך מעצרו של החשוד עד ליום 05 בנובמבר 2017, בשעה 12:00".

הנה כי כן, המשיב הובא לבית המשפט בהיותו עצור ולא משוחרר כפי טענת ב"כ המשיב. בית משפט השלום בחן את תיק החקירה המעודכן, שמע את טיעוני הצדדים והשתכנע כי מתקיימים התנאים שבסעיף 17(ד) לחוק המעצרים, ועל כן הורה על המשך מעצרו לתקופה המקסימלית האפשרית. אכן, ככלל, רק במקרים חריגים ייעצר שוב אדם שהיה משוחרר, זאת לאחר שנעצר ונחקר באותו עניין. עם זאת, הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט ואין מניעה לעצור מחדש ככל שבית המשפט שוכנע כי נתחדשו נסיבות המחייבות את החזרתו למעצר. למען הסר ספק, יובהר כי המשיב נמנע בזמנו מלהגיש ערר לבית המשפט המחוזי על החלטת בית המשפט השלום להאריך מעצרו.

אציין כי עיינתי בחומר החקירה שהונח לפניי ומצאתי כי ביממה שקדמה להבאת המשיב להארכת המעצר מכוח סעיף 17(ד) לחוק המעצרים, היינו לאחר שנעצר מחדש בהוראת קצין משטרה, בוצעו פעולות חקירה רלוונטיות, אשר לכאורה העצימו את החשדות נגדו. מכאן, אין בידי לקבוע כי מעצרו מחדש של המשיב, שקדם להבאתו לבית המשפט לצורך הארכת המעצר, היה חסר תכלית.

כאמור, בתום תקופת המעצר עליה הורה בית המשפט השלום, הוגשו לבית המשפט המחוזי כתב אישום ובקשה למעצר עד לתום ההליכים. אי לכך, לא מצאתי כל פגם בהליכי המעצר.

10. בהקשר זה ממש ראו החלטת כב' השופטת (כתוארה אז) דורית ביניש בבש"פ 3813/00 **אסף רביבו נ' מדינת ישראל** (26.5.2000), שם נשמעה הטענה מפי העורר כי אין בית המשפט מוסמך להאריך את המעצר לפי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים, כפי שנתבקש, כיוון שהוא היה משוחרר, ואין לעשות שימוש בסעיף זה אלא להארכת מעצר של חשוד שהיה נתון במעצר בעת החקירה. במקרה זה, העורר נחשד בביצוע עבירת שוד מזוין בצוותא עם אחרים. העורר נעצר לצרכי חקירה, אולם שוחרר מבלי שהוגש נגדו כתב אישום לאור הערכת התביעה באותו שלב כי חומר החקירה שנאסף בתיק אינו עולה כדי ראיות לכאורה להגשת כתב אישום נגדו. המשטרה המשיכה בחקירתה, ומשנוסף חומר חקירה הגיעה למסקנה, כי לאחר השלמת חקירה ניתן יהיה להעמיד את העורר לדין. בעקבות כך נעצר העורר מחדש, נחקר ולמחרת פנתה התביעה לבית משפט השלום בבקשה לעצרו לפי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים. בית משפט השלום הגיע למסקנה כי אין בחומר החקירה, שחלקו הושג לאחר שחרורו של העורר, כדי להצדיק את המעצר המבוקש, ולפיכך הורה על שחרורו. על החלטה זו הוגש הערר לבית המשפט המחוזי, אשר קבע כי מתקיימת לכאורה עילת מעצר, אשר יכול ותשמש

עילת מעצר עד תום ההליכים לכשיוגש כתב אישום, שכן מדובר בעבירה שבוצעה באלימות חמורה תוך שימוש בנשק קר. בהתאם לכך הוארך מעצרו של העורר למשך 5 ימים. לאור זאת, הוגש ערר לבית המשפט העליון, אשר קבע כך:

"שקלתי את טענות הצדדים ולא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. נראה לי כי יש ממש בטענת הסניגורית, כי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים נועד לגשר בין תקופת מעצר לצרכי חקירה לבין התקופה הדרושה להגשת כתב אישום וכדי לאפשר באותם מקרים שמדובר בעבריו שנתקיימה בו עילה למעצרו עד תום ההליכים, להמשיך ולהחזיקו במעצר; אולם שאלה זו אינה טעונה הכרעה בדיון בענינו של העורר, כפי שהתברר נעצר העורר לצרכי חקירה לפני שהוגשה הבקשה לפי סעיף 17(ד). אמת כי מעצר זה נדרש רק לתקופה קצרה, ובדרך כלל אין לעשות שימוש במעצר קצר מסוג זה רק כדי להחיל את הוראת סעיף 17(ד) הנ"ל. אולם נחה דעתי כי השיקולים שהביאו למעצרו ביום 24.5.2000 היו ענייניים ולצרכי השלמת החקירה. לאחר שהמשטרה אספה ראיות נוספות, היא עצרה את העורר לגביית הודעה ולביצוע 'תרגיל חקירתי', אשר בסופו של דבר לא נערך עקב חוסר שיתוף פעולה מצד מי שאמור היה להיות מעורב באותו תרגיל. מכלול נסיבות הענין מעלה, כי משהתגבש החומר היה לכאורה מקום לקיים את החקירה בהיות העורר נתון במעצר. בידי התביעה הצטברו ראיות המצביעות על מסוכנותו של העורר, היו התבטאויות של העורר מתחילת החקירה כי 'ידקור כל מי שידבר נגדו'. כאשר לחומר זה נוסף חומר הקושר לכאורה את העורר למעשה העבירה עצמו, רשאית היתה התביעה לבקש את מעצרו להמשך החקירה. במהלך החקירה אף שובשו הליכי החקירה בידי שותפיו של העורר, ועל פי הערכת התביעה היה גם העורר מעורב במעשים הקשורים בשיבוש. מטעם זה, על פי הטענה, נדרש המשך החקירה של העורר במעצר.

בנסיבות שנוצרו בשלב בו התגבשה המלצה מחודשת להעמיד לדין את העורר והוא היה נתון כבר במעצר, ניתן היה להחיל עליו את הוראת סעיף 17(ד) לחוק המעצרים."

11. עוד אציין, כפי הנזכר, המשיב שלפניי כלל לא ערער על החלטת בית המשפט השלום מיום 1.11.2017, אשר האריך את מעצרו ב-5 ימים נוספים. בנסיבות אלה, סבורני כי אין לאפשר למשיב להשיג עתה בעקיפין על החלטת בית המשפט השלום, באמצעות עתירתו לשחרור על אתר נוכח הטעות הנטענת באיחור רב, בהחלטת בית המשפט השלום.

12. יתר על כן, אף אם נפל פגם בהליכי המעצר בבית המשפט השלום, ואינני קובע כי כך הדבר, הרי שבשלב זה, עת הובא המשיב לפני בהיותו עצור, ונוכח חומרת העבירות המיוחסות לו, שלצדן עילת מעצר סטטוטורית בשל מסוכנות לציבור, הרי שהאינטרס הציבורי מחייב לדון בבקשת מעצרו של המשיב לגופה, ולא להורות על שחרורו, מבלי לבחון את עצמת הראיות הלכאוריות ועילות המעצר.

13. מכל המקובץ הבקשה נדחת.

14. קובע דיון, במעמד הצדדים, בבקשה למעצר עד לתום ההליכים - ליום 7.12.2017 בשעה 12:00.

המשיב יובא לדיון באמצעות שב"ס.

המזכירות תודיע לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ח, 06 דצמבר 2017, בהעדר
הצדדים.